

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Censuris, In Qua Sex Disputationibus De Poenis Ecclesiasticis, deque
Irregularitate fusè tractatur, cum Indicibus necessariis

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

VII. De relaxatione interdicti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76667)

Quod si de penis ferendis ob violationem interdicti loquatur arbitrio iudicis spectata delicti qualitate, relinquatur. Cap. auctoritate de Privileg. in 6. Clerici interdictum locale violantes, beneficiis privandi sunt. Cap. postulatus. §. quales violantes, beneficiis privandi sunt. Sicuti tradit Panormitan. ibi num. 5. Couarrus. cap. alma. 2. part. §. 2. numero 2. Sayrus lib. 5. cap. 1. 4. num. 7. Verum vt recte aduertit Suar. disp. 34. sect. 4. num. 27. Sayrus num. 8. hęc poena privationis beneficiorum, non debet executioni mandari, nisi ipsi violatores interdicti post monitionem sub excommunicatione, rebelles extiterint. Vt colligitur ex cap. clerici, iuncta Glossa ibi, verbo moniri, de clerico excommunicato. miniftr. Religiosi verò, & moniales ob huiusmodi delictum in actiora monasteria sunt detrahendi, ex dicto cap. postulatus, de cleric. excommunicato. miniftrante.

Tandem violentibus interdictum quoad sepulturam Ecclesiasticam, eo quod in loco interdicto aliquem sepeliant in casibus non permisis, vel interdictum in loco non interdicto Ecclesiasticę tradant sepulturę, excommunicatione maior imponitur in Clement. 1. de Sepulturis. Et est eadem excommunicatio quę lata est aduersus sepelientes, nec coram non interdictis in loco sacro. Requiritur tamen (vt supradixi) interdictum denunciatum esse. Semel tamen sepulsi interdictus vel non interdictus in loco sacro exhumandus non est, nisi forte impendentem confliterit decessisse. Sicuti tradit Suar. disputat. 3. §. 1. numero 20. Sayrus lib. 5. cap. 8. numero 22. vbi plures refert.

Ex supradictis inferitur qualis communicatio cum interdictis prohibeatur. Solum enim prohibita est communicatio in sepultura, ne scilicet interdictos denunciatis Ecclesiasticę tradant sepulturę, vel non interdictos in loco interdicto sepeliant; à nulla alia communicatione in diuinis cum interdictis laici prohibentur. Clericis verò interdictis, nec coram interdictis diuina celebrent, nec coram non interdictis in loco interdicto. Quod si regimen Ecclesię habeant, debent tam interdictos à loco non interdicto, quàm non interdictos à loco interdicto expellere, cum diuina celebrantur. Argum. c. Non est vobis, de Sponsalibus.

PUNCTUM VII.

De relaxatione Interdicti.

§. I.

Qualiter Interdictum suspendi ad tempus, vel quoad aliquem effectum possit?

- 1 Potest interdictum suspendi ad tempus ab eo qui interdictum tulit.
- 2 Quoad aliquos effectus manente interdicto, suspendi interdictum posse restantur plures.
- 3 Probabilius est appositum.
- 4 Satisfit contrariis.

Suspendi interdictum ad tempus ab eo qui interdictum tulit non est dubium fieri posse; nam cum potestatem habeat interdictum apponendi, & tollendi absolute interdictum, à fortiori potest illud pro aliquo tempore suspendere, nam illa suspensio est interdicti sublatio, & tacita illius impositio. Sicuti ex communi docet Henricus lib. 3. cap. 5. num. 4. Auila 5. p. disp. 6. dub. 1. Paul. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 4. cap. 5. n. 3. ver. 4. Galp. Hurtado de interdicto difficult. 16. n. 50. Coninch. disp. 17. dub. 6. n. 78. & alij.

Quoad aliquos verò effectus suspendi posse manente interdicto restantur plures Doctores in c. ad hoc de appellat. quos sequitur Couarrus in c. alma. 2. p. §. 2. num. 4. Nauarr. c. 27. n. 16 §. Syluest. interdictum 3. q. 8. Angel. eodem 8. num. 3. Suar. disp. 38. sect. 3. num. 5. Henricus lib. 1. 3. cap. 5. n. 4. indicant. Coninch. & Layman. supra. & probabile reputat Auila 5. p. disp. 6. dub. 4. conclus. 1. 2. & 3. Probant ex cap. dilectis filiis de appellation. vbi Decanus quidam sententiam interdicti ferens, eius effectum ad tempus decreuerat suspendendum. Ergo non solum à Pontifice, sed ab eo qui sententiam interdicti tulit, potest interdictum suspendi quoad aliquos effectus, manente interdicto quoad alios.

Ceterum est supradicta sententia communis sit, probabilior existimo quę affirmat neminem alium à Pontifice effectus interdicti, manente interdicto suspendere posse. Sicuti docuit Panormitan. in cap. ad hoc de appellationib. Auila dicto dub. 4. conclus. 4. Galp. Hurtado de interdicto difficult. 16. n. 50. Et ratio videtur manifesta, nam effectus interdicti sunt interdicti ex iuris dispositione annexi, imo in ipsorum privatione interdicti essentia à Pontifice consistit, at nemini alteri à Pontifice datum est Pontificiam dispositionem mutare. Ergo.

Et explicio vel interdictum est locale, vt personale. Si locale est interdictum, locus redditur incapax, vt in eo diuina sicut prius peragantur. Quod aded verum est, vt ferè omnes Doctores doceant perseuerante interdicto non posse iudicem ibi diuina celebrare, quia quę ipse ac alij interdicti lege ligatur, siquidem apposto interdicto ligatur lege à iure communi inducta. Ergo signū est effectus interdicti suspendere non posse.

Eadem ratione probatur de interdicto personali, à cuius effectibus eximi nullo potest, nisi ab interdicto extimatur, quia non ab alio, quàm à Pontifice effectus interdicti annectuntur. Fateor tamen posse iudicem partem interdicti suspendere, & priuare, interdictum diuinorum officiorum assistentia tantum, vel celebratione, vel sacramentorum receptione. Sed hęc priuatio non est interdictum censura, sed quædam pœnalis prohibitio ab interdicto distincta.

Neque his obstat Textus in cap. dilectis filiis de appellationib. quia ibi non approbatur à Pontifice posse suspendi sententiam interdicti à Decano latam, maxime quoad aliquem effectum, manente sententia quoad alios, sed solum dicitur ipsum allegasse voluisse suspendere effectum interdicti, quæ voluntate durante si verum est posse fieri, indicat Pontifex per appellationem suspendi, neque posse ulterius procedere, & ad pristinum statum sententiam reuocare. Omitto solutionem primam Glossę, quę asserit illud interdictum fuisse sub conditione, vel in diem prolatum, & cum appellatio interposita fuerit ante diem constitutionis non potuit, neque debuit Decanus ferre, vel exequi interdicti sententiam.

§. II.

Qualiter interdictum cesset, absolutioeue indigeat?

- 1 Interdictum appositum pro limitato tempore, vel sub aliqua conditione, cessat finito tempore, vel conditione appositæ.
- 2 Ante finitum tempus, vel conditionem appositam absolutioeue indiget, & quis possit illam præstare.
- 3 Cessat interdictum absque absolutioeue destructo subiecto illius.
- 4 Interdictum absolutè latum in contumaciam, recedente contumacia absolutioes tollitur.
- 5 Interdictum locale nullus tollere potest, nisi iurisdictionem Episcopalem habeat in illum locum.
- 6 Idem est de interdicto generali personali.
- 7 Interdictum personale speciale non reformatur à quo relaxetur.
- 8 Si reformatum sit nullus alius præter ipsum cui est facta reservatio vel illius superiorem absoluere poterit.
- 9 Absolutio ad cautelam non habet locum in interdicto generali loci.
- 10 Interdictum nunquam relaxandum est, quin principalis delinquens satisfactionem offerat.
- 11 Nulla est forma præscripta in interdicti relaxatione.

Interdictum appositum pro limitato tempore, vel sub aliqua conditione eo tempore finito, vel conditione appositæ cessat absque alia absolutioeue, vt est communis sententia Glossa in cap. non est vobis, verbo donec. Et ibi Panormitan. n. 7. de Sponsalibus. Syluest. verbo interdictum 3. q. 9. Henricus lib. 1. 3. cap. 47. num. 1. & cap. 50. num. 4. Vgoliu. tab. 5. c. 4. n. 3. & cap. 2. 3. n. 3. Sayrus lib. 5. thesauri. c. 1. §. num. 2. Auila 5. p. disp. 6. dub. 1. Suarez disp. 38. sect. 1. num. 3. & leg. Coninch. disput. 17. dub. 6. conclus. 1. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 4. c. 5. num. 1. Bonac. de interdicto disp. 5. p. vlt. n. 1. & alij.

Vt autem ante finitum tempus, vel conditionis positionem tollatur, absolutioeue seu dispensatione indiget, quam præstare nequit alius præter illum qui interdictum tulit, seu eius superior, vt tradunt Doctores communiter in c. si curias. & c. si sententia de sentent. excommunicato lib. 6. Tolet. lib. 1. cap. 22. Sayrus d. c. 1. §. num. 3. Auila. Suar. Coninch. Layman. Bonac. locis allegatis. Idem est dicendum de interdicto lato in puram pœnam, etiam si absque vlla limitatione latum esset, quia est sententia iudicis, quam inferior mutare nequit. Vt aduertit Nauarr. c. 27. num. 1. 62. Suar. disp. 38. sect. 2. num. 2. Galp. Hurtado difficult. 16. de interdict. num. 49. Ex facultate autem concessa in Conc. Trident. sess. 24. cap. 6. de reformat. optime poterit ab hoc personali interdicto Episcopus absoluere, si delictum eo cuius causam appositum est fuerit occultum, vt docet Henricus lib. 1. 3. cap. 5. n. 2. Auila 5. p. de censuris, disp. 6. dub. 6. conclus. 1. in fine.

Deinde cessat interdictum absque absolutioeue destructo subiecto illius, vt si interdictum latum sit in aliquam Ecclesiam, illa verò omnino destruat, cessabit interdictum, quod non est verum, cum locus Ecclesię interdictus est, quia tunc manet solum, & purimentum Ecclesię cui interdictum inest. Vt docuit Suar. disp. 38. sect. 1. num. 23. Filiucius tract. 18. n. 118.

Bonac. p. ult. num. 2. Layman. cap. 5. in fine. Idem est dicendum de communitatis interdictione, si enim hæc omnino extinguitur, illius interdictionem cessabit; quia cessat subiectum cui inesse debet, sicut prædicti Doctores advertunt. Aliquibus nempe Altero de interdictione disp. 1. cap. 3. & Bonac. disp. 5. pun. ult. num. 3. placet destructa communitate, si aliquis ex ipsa communitate subsistat, interdictione ligari, quia iura communitatis ipso perseverant. Argum. leg. sicut municipij in fine ff. Quod cuiusque universitatis. Sed rectius reliqui omnes Doctores contrarium docent, quia interdictionem communitatis non ligat singulas personas, nisi quatenus communitatis partes sunt; at destructa communitate partes illius esse non possunt. Neque obstat lex Sicut municipis, quæ ad summum probat iura favorabilia communitatis singulos illius communitatis retinere, non tamen penalia.

Idem est certum destructa communitate manere interdictionem illam personam, cuius causa interdictionem in communitatem latum est, quia eius interdictionem non solum est commune, sed speciale personale, ut bene advertunt Suar. disp. 38. sect. 1. n. 3. Coninch. dub. 6. n. 76. Filiuc. tract. 18. n. 118. Bonac. p. ult. n. 3.

4 Interdictionem verò nec pro limitato tempore, nec sub aliqua conditione appositam, sed in contumaciam recedente contumacia, & satisfactione prælata absolute non indiget, uti excommunicati tradit Suar. disp. 48. sect. 1. Paul. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 4. cap. 5. num. 1. Bonac. disp. 5. pun. ult. num. 1. Gasp. Hurtado difficult. 16. num. 48. & probat Textus in cap. quatuordecim de censuris in 6. ubi latis censuris excommunicationis, & interdictionis adversus exigentes tributa ab Ecclesiasticis personis inquit Pontifex, ne ab excommunicatione huiusmodi absolute, vel interdictione relaxati obtineant, donec exacta plenè restituerint, & de transgressione satisfecerint competenter. Supponit ergo Pontifex interdictionem latam ad reprimeendam contumaciam absolute non indigere, ut cesset quavis contumacia cessaverit. Et ratio est, quia recessus à contumacia non est terminus interdictionis, non enim interdictionem appositam est usque à contumacia recessum fuerit, sed appositum est absolute ut à contumacia recedatur. Quare recessus à contumacia non est conditio interdictionis, sed finis qui per interdictionem obtinendus est.

5 Posito autem necessariam esse absolute, explicandum est, à quo præstari possit? Et quidem si interdictionem sit locale siue generale, siue speciale non reservatum, nullus alius præter habentem iurisdictionem Episcopalem in illam locum relaxare poterit eo quòd ad hunc actum iurisdictione fori contentioli requiratur. Quod verò hic posse colligitur ex e. Nuper de sentent. excommunicatis, ubi: Quod legislator non servavit, alius ordinarius iudicibus concessisse videtur. Et tradit Glossa in cap. ad si clerici, verbo minor, de iudicia. Suar. disp. 38. sect. 2. num. 5. Auila 5. p. disp. 6. dub. 1. conclus. 8. Henric. lib. 1. cap. 48. num. 3. Filiuc. tract. 18. cap. 4. num. 111. & num. 124. Coninch. disp. 17. dub. 6. num. 76. Bonac. de interdictione, disp. 5. p. ult. num. 5.

6 Idem dicendum est de interdictione generali personali nullum alium præter habentem iurisdictionem in illam communitatem relaxare prædictum interdictionem, posse non solum absolute, sed neque quoad singulas personas, nam si singulis illius communitatis relaxari interdictionem posset ab alio quàm à ferente interdictionem; vis & efficacia interdictionis enervaretur, nam absolute singulis concessa, cessare posset communitatis interdictionem ut advertit Suar. disp. 38. sect. 2. numero 6. Filiuc. tract. 18. n. 125. Bonac. d. pun. ult. n. 6. Coninch. dub. 6. n. 76. Paul. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 4. c. 5. n. 1. ubi advertit ex privilegio concessio Religiosis absolute à censuris interdictionem locale, aut personale generale tolli non posse; quia nec locus, neque communitas Sacramento Penitentiae subiiciuntur, ob quam causam hæc privilegia conceduntur Religiosis.

7 Interdictionem verò personale speciale non reservatum, certum est relaxari posse tum ab Episcopo, tum à Religiosis habentibus privilegium absolute à censuris, ut ex communi doctore Henric. lib. 13. cap. 5. num. 4. Auila dicta disp. 6. dubit. 2. Layman. cap. 5. num. 2. De Parochia, aliòve sacerdote proprio est difficultas, an hoc interdictionem relaxare in foro conscientie possit; Et videtur affirmativè respondendum; quia hoc interdictionem, sicut & excommunicatio prius absolute satisfactione sacramentali, quæ est ratio propter quam Doctores concedunt posse parochum ab excommunicatione non reservata absolute, præcipue qua ratio dispositionis in cap. Nuper de sentent. excommunicatis, procedit circa hanc censuram non reservatam. Vnde Glossa in cap. presentis de sentent. excommunicatis. in 6. verbo generaliter, æquiparat censuras excommunicationis, & interdictionis personalis specialis quoad absolute. Atque ita docet Suar. disp. 38. sect. 8. num. 9. Coninch. disp. 17. dub. 6. numero 77. Filiucius tract. 18. cap. 5. g. 8. Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 4. cap. 5. num. 3. Bonac. de interdictione disputat. 5. pun. ult. n. 6. tamen contrarium sentiant Henric. lib. 13. c. 5. num. 2. Sayr. lib. 5. thes. c. 1. num. 22. Auila disp. 6. dub. 1. conclus. 2.

Dixi non reservatum: nam ab interdictione personali speciali reservato nullus alius præter ipsum cui est facta reservatio, vel illius superiore absolute poterit, ut de se constat.

Ceterum dupliciter hæc reservatio contingit partim expresse, partim tacite: expresse sit, si verbis expressis absolute referatur; tacite si in aliquam determinatam personam cognitam interdictionem latum sit; quia eo ipso persona interdicta iudicio ferentis interdictionem reservatam, alias perturbaretur iudicantis tribunal. Argum. cap. cum ab Ecclesiasticis de officio Ordinarii. Et pluribus firmat Sayrus, lib. 5. thesauri, cap. 17. num. 19. Gasp. Hurtado difficult. 16. num. 48. Idem est de eo cuius causa interdictionem locale, vel personale generale feritur, quia, eius speciale interdictionem æquè ac interdictionem loci, vel communitatis referatur est: ut tradit Alterius de interd. disp. 11. cap. 4. col. 5. Bonac. dicta disp. 5. p. ult. num. 6.

Potè absolute ad cautelam non habet locum in interdictione generali loci ex expresse Textu in cap. presentis de sentent. excommunicatis. lib. 6. Et tradit ibi Glossa, Geminian. & Francus. Sylvest. verb. interdictionem 3. q. 9. num. 14. Nauar. in cap. cum contingat de Rescriptis rom. 6. num. 7. Couatru. cap. alma. 2. p. 82. num. 5. Sayrus lib. 5. thesauri cap. 17. num. 8. Suar. disp. 5. sect. 3. numero 2. Auila 5. p. disp. 6. dub. 5. conclus. 2. Bonac. disp. 5. pun. ult. num. 9. & alij passim. Nam ut in dicto cap. presentis dicitur, si principalis delinquens alleget in iussu fuisse positum generale loci interdictionem, & præstet cautionem de parendo iudicio, statim hoc interdictionem tolli debet, aut remitti absolute, vel per aliquam tempore suspensionem, antequam de nullitate, vel iustitia constet. In aliis verò interdictionibus tum locali speciali, tum personali speciali, vel generali absolute ad cautelam præstari potest, sicuti tradunt Doctores nuper relati, quia absolute ad cautelam præstari potest ex se, comparatione omnium censurarum. Cum autem ab hac regula solum interdictionem locale generale exceptum invenitur, reliqua omnia interdictionem cetera sunt comprehendendi. Et de interdictione personali probat Textus in cap. qua fronte de appellacione, ubi mandatur absolute (absolute inquam ad cautelam) qui conqueruntur irrationabiliter excommunicati, vel interdictione supplicatos esse.

Quòd si roges qua de causa absolute ad cautelam non permittitur in interdictione locali generali, bene tamen in aliis interdictionibus, ea est, quia ex interdictione locali generali non privatur locus officii divinis, & sacrificio, siquidem servata moderatione cap. alma mater de sentent. excommunicatis. in 6. præstari ibi possunt: fecus est in interdictione locali speciali, cum divina ibi celebrari non possint, nisi tantum pro renoatione Eucharistia, & in interdictione personali siue speciali, siue generali, siquidem ratione illius interdictionis privatur sacramentorum receptione, & administratione, officiorumque divinarum celebratione, & assistentia, uti advertit Sayrus d. cap. 17. num. 8.

Rursus interdictionem quodcumque sit nunquam relaxari potest, quia principalis delinquens satisfactionem offert, illa verò oblata statim relaxari debet. Quod si consilium, & fautores satisfactionem offerant, admittenda est, & pernitentia eis debet iniungi, interdictionem tamen non est relaxandam principali delinquente in sua contumacia perseverante. Sicuti tradit Paludan. in 4. d. 18. q. 8. art. 4. princip. 5. quantum ad decimum modum. Sylvest. verbo interdictionem 3. quaest. 9. num. 15. Henric. lib. 13. c. 30. n. 4. Sayrus alios referens lib. 5. thes. c. 15. n. 13. Auila 5. p. disp. 6. dub. 5. concl. 5.

Forma relaxandi interdictionem nulla est determinata, sicut neque in suspensione, sed illa sufficit quæ voluntatem absolute exprimat. Nam licet Pontifex sola voluntate efficaciam censuræ tollere possit, id tamen nunquam præstare, quæ expediens est, quia dum de tali voluntate certitudo non constat, reputare se debet censura ligatum. Inferiores verò Prelati nullatenus efficaciam censuræ tollere sua voluntate possunt. Argum. cap. 1. de regulis, quia iure communi statutum est quamlibet censuram auferendam absolute esse, quod ius nullus alius à Pontifice mutare potest. Sicuti hæc tradunt alij relati Sayrus lib. 5. thes. cap. 17. num. 6. Bonac. disp. 5. p. ult. in fine. Auila disp. 6. de interdictione dub. 6. Caremonia aliqæ & solemnitates in huius censuræ absolute nullæ sunt præscriptæ. Solum iuramentum de non committendo amplius prædictum delictum, ob cuius causam interdictionem latum est, communis docet sententia, recte Sayro lib. 5. thes. c. 15. in fine. iunctis iis quæ tradit lib. 4. c. 17. d. nu. 301. Arg. c. super eo el. 2. & c. venerabilis de sentent. excommunicatis. Verum est hoc iuramentum exigere expediens sit, maxime cum delictum grave est, non tamen existimo necessarium, sed præstita satisfactione reali si fieri potest, suo minus cautione de satisfaciendo data absolute abque alio iuramento concedi poterit; quia iuramentum illud pro sola absolute ab excommunicatione iniungitur, non pro aliarum censurarum absolute. Sicuti tradit Suar. disp. 38. sect. 3. n. 1. & seqq.